

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637697232/facsimile.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

Jorden slet ikke tager sig ud. Den hvide Sne er borte, Engene skaldede og Markerne jordfarvede, hvert eneste vissent Blad blæst af Træerne, og Mark og Skov i en Tilstand af Nøgenhed som ikke ellers paa nogen Tid af Aaret.

Dette tidlige Foraar kom med sin lurende Kulde, sit upaalidelige Solskin og sin skarpe Blæst, der kom farende lige lukket fra det frosne Rusland.

»Det er jo meget værre end Vinter,« sukkede Folk, »sikke en et Foraar iaar,« — ligesom det ikke altid var saaledes.

Om Indfaldet kom med den skarpe Østenvind eller fra en af de kolde Solstraaler, er ikke godt at sige. Men en Dag sagde Stephan til sig selv: Jeg vil derned, jeg vil møde hende der i den evige Stad, hvor der er Roser og lune Sommerwinde, og der vil jeg sige hende, at jeg elsker hende.

Han blev et andet Menneske, efterat han havde taget denne Beslutning, alle sinna Hindringer ryddedes bort i en Fart. Og se, da Rejsen var afgjort, kom en Nat det rette Foraar, uanmeldt, uventet, overraskende, men der var ingen Tvivl, det var det rigtige, ægte Foraar, der bragte Markcr og Træer og Buske i Uro og Travlhed. Saa man Skoven paa Afstand, opdagede man, at den var ilærd med at skifte Farve, der var kommet et nyt Skjær over det Brune og Sorte, Grønt var det ikke, hvad var det? Ja, vilde man derhen og se efter, saa gjemte Skoven sin Hemmelighed for de Nysgjerrige; nærved var der ikke Noget at se. Saasnaart man var borte fra den, saa var det der igjen. Men der var ingen Tvivl om, at det var det rigtige Foraar, og at Herligheden var ganske nær, men Menneskene skulde overraskes.

*

Stephan rejste. Det skulde være en Rejse efter Sejr og Lykke, helt igjennem sit Endemaal værdig. Han vilde gjøre Alt, for at det skulde blive ham et Festtog, i hvilket al den Poesi, Situationen indeholdt, kunde komme til sin Ret.

Hele Rejsens Plan skulde indrettes herefter. Han vilde kun søge de Steder, der kunde opretholde eller forhøje hans Stemning. Han vilde forberede sig til det Møde, som han nu var sikker paa vilde blive det afgjørende og det, der førte